FÖRSTAINSTANSRÄTTENS DOM (tredje avdelningen)
den 16 juli 1998 *

I mål T-195/97,

Kia Motors Nederland BV, bolag bildat enligt nederländsk rätt, Vianen (Nederländerna),

och

Broekman Motorships BV, bolag bildat enligt nederländsk rätt, Rotterdam (Nederländerna),

företrädda av advokaten Annetje-Theckla Ottow, Amsterdam, delgivningsadress: advokatbyrån Claude Medernach, 8—10, rue Mathias Hardt, Luxemburg,

sökande,

mot

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av juridiske rådgivaren Hendrik van Lier, i egenskap av ombud, biträdd av advokaten Marc van der Woude, Bryssel och advokaten Rita Wezenbeek-Geuke, Rotterdam, delgivningsadress: rättstjänsten, Carlos Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg, Luxemburg,

svarande,

* Rättegångsspråk: nederländska.

angående en talan om ogiltigförklaring av kommissionens beslut av den 8 april 1997 riktat till Konungariket Nederländerna beträffande en ansökan om återbetalning av importtullar,

meddelar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (tredje avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden V. Tiili samt domarna C. P. Briët och A. Potocki,

justitiesekreterare: byrådirektören A. Mair,

med hänsyn till det skriftliga förfarandet och efter det muntliga förfarandet den 12 maj 1998,

följande

Dom

Tillämpliga bestämmelser

1 I artikel 20.1 i rådets förordning (EEG) nr 2913/92 av den 12 oktober 1992 om inrättandet av en tullkodex för gemenskapen (EGT L 302, s. 1; svensk specialutgåva, område 2, volym 16, s. 4; nedan kallad tullkodex) föreskrivs att "[d]en tull som lagligen skall betalas om en tullskuld uppstår skall grundas på Europeiska gemenskapernas tulltaxa". I tredje stycket i samma artikel anges närmare att

”Europeiska gemenskapernas tulltaxa skall omfatta följande: ... d) Bestämmelser om förmånstull enligt avtal som gemenskapen har slutit med vissa länder eller grupper av länder och som föreskriver att förmånsbehandling i tullhänseende skall medges. e) Bestämmelser om förmånstull som antagits ensidigt av gemenskapen med hänsyn till vissa länder, grupper av länder eller territorier ...”.

2 I artikel 66 i kommissionens förordning (EEG) nr 2454/93 av den 2 juli 1993 om tillämpningsföreskrifter för rådets förordning (EEG) nr 2913/92 om inrättandet av en tullkodex för gemenskapen (EGT 1993 L 253, s. 1; svensk specialutgåva, område 2, volym 10, s. 1; nedan kallad tillämpningsförordningen) stadgas att ”[v]id tillämpningen av de bestämmelser om allmän förmånsbehandling i tullhänseende som gemenskapen beviljar för vissa varor med ursprung i utvecklingsländerna, skall följande varor anses ha sitt ursprung i ett land som är berättigat till denna förmånsbehandling ... under förutsättning att dessa varor har transporterats direkt till gemenskapen enligt artikel 75: a) Varor som i sin helhet framställts i landet i fråga ...”.

3 I artikel 75 i tillämpningsförordningen preciseras att ”[f]öljande varor skall anses som direkt transporterade från det exporterande förmånslandet till gemenskapen: a) Varor som transporteras utan att passera genom något annat lands territorium utom, vid tillämpning av artikel 70, ett annat land som ingår i samma regionala grupp; b) Varor som transporteras genom andra länders territorier än det exporterande förmånslandets eller, vid tillämpning av artikel 70, andra territorier än de som tillhör andra länder i samma regionala grupp, med eller utan omlastning eller tillfällig upplagring i dessa länder, under förutsättning att transporten genom dessa länder är berättigad av geografiska skäl eller uteslutande av transportskäl, och att varorna ... har förblivit under övervakning av tullmyndigheterna i transit eller upplagringslandet, och ... inte har kommit ut i handeln eller övergått till fri konsumtion där, och ... inte har varit föremål för andra behandlingar än lossning, omlastning eller annan behandling för att bevara dem i gott skick”.

4 I artikel 76 andra stycket i tillämpningsförordningen föreskrivs att ”[o]m ursprungsvaror som exporterats från förmånslandet till ett annat land återsänds

skall de anses som icke-ursprungsvaror, såvida det inte tillfredsställande kan bevisas för de behöriga myndigheterna att de återsända varorna ... är samma varor som de som exporterades och ... inte har genomgått någon behandling utöver sådan behandling som krävs för att bevara dem i gott skick under uppehållet i landet i fråga".

5 I artikel 77.1 i kommissionens förordning (EG) nr 3254/94 av den 19 december 1994 om ändring av förordning (EEG) nr 2454/93 om tillämpningsföreskrifter för rådets förordning (EEG) nr 2913/92 om en tullkodex för gemenskapen (EGT L 346, s. 1; svensk specialutgåva, område 2, volym 16, s. 87; nedan kallad förordning nr 3254/94) stadgas att "[u]rsprungsvaror enligt detta avsnitt skall vid import till gemenskapen berättiga till den förmånsbehandling i tullhänseende ... förutsatt att dessa varor har direkttransporterats enligt artikel 78 ...".

6 I artikel 78.1 i samma förordning förtydligas att "[f]öljande skall anses vara direkttransporterat från det exporterande förmånslandet till gemenskapen ... b) Varor som utgör en enda försändelse och som transporteras genom andra länders territorier än det exporterande förmånslandets territorium eller gemenskapen, med eventuell omlastning eller tillfällig förvaring i tullager i dessa länder, och under förutsättning att varorna har förblivit under övervakning av tullmyndigheterna i transit- eller lagringslandet, och inte har varit föremål för andra åtgärder än lossning, omlastning eller någon annan åtgärd för att bevara dem i gott skick ...".

7 I artikel 235—242 i tullkodexen anges villkoren för återbetalning och eftergift av importtullar.

8 I artikel 236.1 i tullkodexen föreskrivs att "[i]mporttullar ... skall återbetalas i den utsträckning som det fastställs att tullbeloppet då tullen betalades inte var det som lagligen skulle betalas ...". Enligt punkt 2 i samma artikel skall "[å]terbetal[ning ske] ... på ansökan som inges till vederbörande tullkontor inom en tid av tre år från

den dag då gäldenären underrättades om tullbeloppet". I artikel 235 a) i tullkodexen anges att med "återbetalning" avses "fullständig eller partiell återbetalning av importtullar ... som har betalats".

9 I artikel 239.1 i tullkodexen stadgas att "återbetal[ning får ske] ... i andra fall än de som avses i artiklarna 236—238 och vilka ... bestäms enligt kommittéförfarandet, ... följer av omständigheter vid vilka varken oriktigheter eller uppenbar vårdslöshet kan tillskrivas den person det gäller. De fall vid vilka denna bestämmelse får tillämpas och de närmare reglerna för förfarandet fastställs enligt kommittéförfarandet. Återbetalning eller eftergift får underkastas särskilda villkor". Enligt punkt 2 i samma artikel skall ansökan om återbetalningen i dessa fall inges inom tolv månader från den dag då gäldenären underrättades om tullbeloppet.

10 Enligt artikel 899 i tillämpningsförordningen får den nationella tullmyndighet till vilken ansökan om återbetalning lämnats in bevilja återbetalning, när den konstaterar att de i lagstiftningen föreskrivna villkoren för återbetalningen är uppfyllda. Artikel 905 i tillämpningsförordningen tillägger att "[o]m den beslutande tullmyndighet till vilken en ansökan om återbetalning eller eftergift enligt artikel 239.2 i kodexen har ingivits inte kan fatta ett beslut på grundval av artikel 899, men ansökan är bestyrkt med bevis som kan ge upphov till en särskild situation till följd av omständigheter under vilka inget bedrägeri eller klar försumlighet kan tillskrivas personen i fråga, skall den medlemsstat som denna myndighet tillhör överlämna ärendet till kommissionen för ett avgörande enligt det förfarande som fastställs i artikel 906—909".

11 Enligt artikel 906 i tillämpningsförordningen skall kommissionen så snart som möjligt införa behandlingen av ärendet på dagordningen för ett möte i tullkodexkommittén. I artikel 907 i samma förordning föreskrivs att "[e]fter samråd med en grupp av experter som består av företrädare från alla medlemsstaterna som sam-

manträder inom ramen för kommittén för att behandla ärendet i fråga, skall kommissionen besluta, om den särskilda situation som har behandlats berättigar till återbetalning .... Beslutet skall fattas inom sex månader från den dag då kommissionen tog emot det ärende som avses i artikel 905.2. Om kommissionen har funnit det nödvändigt att begära ytterligare upplysningar från medlemsstaten för att kunna fatta sitt beslut, skall de sex månaderna förlängas med en tidsperiod som motsvarar tiden mellan den dag då kommissionen överlämnade sin begäran om ytterligare upplysningar och den dag då den erhöll dessa upplysningar".

12 Enligt artikel 908.2 i tillämpningsförordningen skall "[d]en beslutande myndigheten ... besluta, om den skall bevilja eller avslå ansökan som ingivits till den på grundval av det beslut som kommissionen meddelat ...".

13 I artikel 243 i tullkodexen föreskrivs att varje person skall ha rätt att överklaga beslut som fattats av tullmyndigheterna i fråga om tillämpningen av tullagstiftningen och som berör denne direkt och personligen. Överklagandet skall ges in i den medlemsstat där beslutet fattats.

Bakgrund till tvisten

14 Sökanden Kia Motors Nederland säljer koreanska fordon av märket Kia i Nederländerna. Sökanden Broekman Motorships är tullagent och avger deklarationer i kundernas ställe, vilka i sin tur genom avtal förpliktar sig att till agenten betala de tullar som denna erlägger för deras räkning.

15 Det är ostridigt mellan parterna att bestämmelser om förmånstull enligt artikel 20 i tullkodexen var tillämpliga på import av fordon från Sydkorea till gemenskapen vid tidpunkten för de faktiska omständigheterna i målet.

16 Våren 1994 beställde en i Turkiet etablerad importör, IHLAS Industry and Foreign Trade (nedan kallad IHLAS) hos Kia Motors Corporation (nedan kallad Kia Motors), biltillverkare i Sydkorea, en leverans på tre hundra bilar av företaget. Före bilarnas ankomst insåg IHLAS emellertid att de skulle vara osäljbara i Turkiet på grund av det dåliga konjunkturläget. När fordonen levererades ställde IHLAS dem under tullövervakning och kontaktade Kia Motors för att finna en lösning. Fordonen kvarstod under tullövervakning och tullbehandlades alltså inte i Turkiet.

17 När Kia Motors Nederland fick kännedom om denna situation, visade bolaget intresse av att sälja fordonen i fråga i Nederländerna och köpte tillbaka dem. Av effektivitetshänsyn återtogs fordonen inte fysiskt av Kia Motors innan de levererades till Kia Motors Nederland, utan avsändes direkt från Turkiet till Nederländerna den 1 juli 1994. Broekman Motorships åtog sig att inge importdeklaration för Kia Motors Nederlands räkning. I deklarationen från 18 juli 1994, begärde tullagenten den förmånstull som var tillämplig på fordon från Sydkorea. Den ingav därför ett ursprungscertifikat som hade utfärdats av de sydkoreanska myndigheterna.

18 Den 5 oktober 1994 ålade de nederländska tullmyndigheterna Broekman Motorships att erlägga importtullar utan förmånsbehandling om totalt 474 584,30 HFL. Tullmyndigheterna vägrade att bevilja förmånstullen med motivering att fordonen inte var "direkt transporterade" i den mening som avses i artikel 75.1 i tillämpningsförordningen. Kia Motors Nederland betalade det ålagda beloppet till Broekman Motorships, som i sin tur erlade det till tullmyndigheterna.

19 Den 10 juli 1995 ingav Kia Motors Nederland till tullkontrollanten i Rotterdamdistriktet en ansökan om återbetalning med stöd av artikel 239 i tullkodexen och artikel 899 och följande artiklar i tillämpningsförordningen. Bolaget förklarade i sin ansökan att fordonen varken hade tullbehandlats eller varit föremål för någon som helst förändring i Turkiet. Bolaget betonade vidare att fordonen obestridligen hade sitt ursprung i Sydkorea och att fordonen hade transporterats direkt från Turkiet till Nederländerna i det uppenbara syftet att undvika onödiga transportkostnader. Bolaget ansåg att kravet på att varorna i fråga skall vara "direkt transporterade" under dessa omständigheter, och mot bakgrund av ändamålet med bestämmelserna om förmånsbehandling, var uppfyllt även om fordonen rent formellt inte hade transporterats direkt från Sydkorea till Nederländerna. Enligt Kia Motors Nederland förelåg således en särskild situation som motiverade återbetalningen av de ålagda tullarna.

20 Genom skrivelse av den 30 november 1995 begärde tullkontrollanten i Rotterdamdistriktet ytterligare upplysningar för att kunna ställa en begäran till kommissionen enligt artikel 239 i tullkodexen och artikel 905 i tillämpningsförordningen. Han begärde särskilt att de turkiska myndigheterna skulle intyga att fordonen inte hade varit föremål för någon förändring medan de befunnit sig i Turkiet. Han uttryckte även vissa förbehåll angående ursprungscertifikatet som hade bifogats ansökan om återbetalning, eftersom värdet av de levererade fordonen som uppgivits i detta certifikat avvek från det värde som angavs på IHLAS' fakturor. Kontrollanten beviljade bolaget tre månader för att besvara skrivelsen.

21 Genom skrivelse av den 28 mars 1996 erhöll kontrollanten kompletterande handlingar, däribland intyg av tullmyndigheterna av vilka framgick att fordonen inte hade tullbehandlats i Turkiet och ett intyg av Kia Motors på att ursprungscertifikatet verkligen avsåg de 300 fordon som via Turkiet hade transporterats till Rotterdam. Ursprungscertifikatets äkthet och innehåll bestyrktes även av Seoul Metropolitan Government. IHLAS hade för sin del avgivit en skriftlig förklaring om att fordonen inte hade varit föremål för någon förändring i Turkiet.

22 Genom skrivelse daterad den 1 oktober 1996 underrättade direktören för tullmyndigheten i Rotterdam, i enlighet med artikel 239 i tullkodexen och artikel 905 i tillämpningsförordningen, kommissionen om sökandenas ansökan om återbetalning.

23 Genom beslut av den 8 april 1997 riktat till Konungariket Nederländerna (nedan kallat det omtvistade beslutet) förklarade kommissionen att ansökan om återbetalning av importtullar inte var berättigad. Det omtvistade beslutet hade fattats "efter samråd med en grupp av experter som består av företrädare från alla medlemsstaterna". I sitt beslut fastslog kommissionen inledningsvis att den hade ombetts av Konungariket Nederländerna att fatta ett beslut om ifrågavarande ansökan om återbetalning, och att den mottagit denna begäran den 14 oktober 1996. Kommissionen förklarade därefter att förmånstullen inte kunde tillämpas på den omtvistade importen, eftersom "varorna i fråga transporterades via Turkiet", och "att förmånsbehandling inte kunde beviljas, eftersom transporten genom detta land inte var berättigad vare sig av geografiska skäl eller uteslutande av transportskäl i den mening som avses i artikel 75.1 i [tillämpnings-]förordningen". Avslutningsvis fastställde kommissionen att dess slutsats inte försvagades av det faktum att förordning nr 3254/94 trätt i kraft kort tid efter det att fordonen i fråga importerats till Nederländerna, eftersom denna inte hade retroaktiv verkan.

24 Genom skrivelse av den 9 april 1997 tillställde kommissionen Nederländernas ständiga representation vid Europeiska unionen det omtvistade beslutet. På grundval av kommissionens beslut avslog tullkontrollanten i Rotterdamdistriktet genom beslut av den 28 april 1997 den ansökan som hade ingivits av Kia Motors Nederland. Till detta beslut fogades en kopia på kommissionens beslut.

Förfarandet och parternas yrkanden

25 Mot denna bakgrund har sökandena genom ansökan, som inkom till förstainstansrättens kansli den 27 juni 1997, väckt förevarande talan.

26 På grundval av referentens rapport beslutade förstainstansrätten att inleda det muntliga förfarandet utan att vidta föregående åtgärder för bevisupptagning. Parterna utvecklade sin talan och besvarade förstainstansrättens muntliga frågor vid offentligt sammanträde den 12 maj 1998.

27 Sökandena har yrkat att förstainstansrätten skall

— ogiltigförklara det omtvistade beslutet, och

— förplikta svaranden att ersätta rättegångskostnaderna.

28 Svaranden har yrkat att förstainstansrätten skall

— ogilla talan, och

— förplikta sökandena att ersätta rättegångskostnaderna.

Rättsfrågor

29 Sökandena har anfört fyra grunder till stöd för sin talan. Den första grunden rör ett åsidosättande av artikel 190 i fördraget. Den andra grunden rör ett åsidosättande av artikel 75 i tillämpningsförordningen. Den tredje grunden rör ett åsidosättande av artikel 76 i tillämpningsförordningen. Den fjärde grunden rör ett åsidosättande av artikel 239 i tullkodexen.

Den första grunden: Ett åsidosättande av artikel 190 i fördraget

Parternas argument

30 Sökandena har gjort gällande att det omtvistade beslutet grundar sig på blotta påståendet att kraven i artikel 75 i tillämpningsförordningen inte är uppfyllda. Kommissionen har underlåtit att, speciellt på grundval av de till ansökan om återbetalning fogade bevishandlingarna, undersöka om det förelåg särskilda omständigheter som kunde motivera återbetalning. Sökandena har i detta erinrat avseende om att det enligt domstolens fasta praxis åligger kommissionen att i varje fall ange om sådana omständigheter föreligger och att motivera sitt beslut i detta hänseende (domstolens dom av den 13 november 1984 i de förenade målen 98/83 och 230/83, Van Gend & Loos mot kommissionen, REG 1984, s. 3763).

31 Enligt svaranden uppfyller det omtvistade beslutet de krav på motivering som har uppställts i rättspraxis. Kommissionen har angivit samtliga sakförhållanden och rättsliga överväganden på vilka den har grundat sin bedömning. I synnerhet anförs i beslutet att varorna i fråga inte blivit "direkt transporterade" i den mening som avses i artikel 75 i tillämpningsförordningen, eftersom de transporterades via Turkiet utan att denna omständighet varit berättigad av geografiska skäl eller uteslutande av transportskäl. Svaranden anser att sökandena under dessa omständigheter har kunnat få kännedom om skälen för beslutet och har haft möjlighet att göra gällande sina rättigheter.

32 Svaranden har vidare framhållit att beslutet fullständigt motsvarar ansökan om återbetalning såsom den hade formulerats av direktören för tullmyndigheten i Rotterdam. Svaranden har särskilt gjort gällande att argumentationen i ansökan avsåg de nederländska tullmyndigheternas tillämpning av artikel 75 i tillämpningsförordningen.

Förstainstansrättens bedömning

33 Det skall inledningsvis erinras om att artikel 239 i tullkodexen är en "allmän skälighetsklausul" i den mening som utbildats i rättspraxis avseende motsvarande bestämmelse i tidigare gällande artikel 13.1 i rådets förordning (EEG) nr 1430/79 av den 2 juli 1979 om återbetalning och eftergift av import- och exporttullar (EGT L 175, s. 1, nedan kallad förordning nr 1430/79), ändrad genom artikel 1.6 i rådets förordning (EEG) nr 3069/86 av den 7 oktober 1986 om ändring av förordning nr 1430/79 om återbetalning och eftergift av import- och exporttullar (EGT L 286, s. 1), där det föreskrevs att "[i]mporttullar ... får återbetalas eller efterges i särskilda situationer i andra fall än de som avses i avsnitt A—D och vilka följer av omständigheter vid vilka varken oriktigheter eller uppenbar vårdslöshet kan tillskrivas den person det gäller" (se angående denna rättspraxis domstolens dom av den 26 mars 1987 i mål 58/86, Coopérative agricole d'approvisionnement des Avirons, REG 1987, s. 1525, punkt 22, och, nyligen, förstainstansrättens dom av den 19 februari 1998 i mål T-42/96, Eyckeler och Malt mot kommissionen, REG 1998, s. II-401, punkt 132). Likheten mellan artikel 239 i tullkodexen och artikel 13 i förordning nr 1430/79 beror särskilt på den omständigheten att förstnämnda bestämmelse täcker "andra fall än de som avses i artiklarna 236—238 [i tullkodexen]" och som enligt artikel 905 i tillämpningsförordningen skall anses utgöra "särskild[a] situation[er]". Det bekräftas för övrigt av parterna i det aktuella målet att artikel 239 i tullkodexen skall tolkas på samma sätt som artikel 13 i förordning nr 1430/79.

34 Det bör erinras om att enligt fast rättspraxis skall motiveringen som krävs enligt artikel 190 i fördraget på ett klart och otvetydigt sätt återge det resonemang som förts av den institution som är upphovsman till rättsakten, så att berörda parter kan få reda på skälen för den vidtagna åtgärden och gemenskapsdomstolen ges möjlighet att utöva kontroll. Det framgår vidare av samma rättspraxis att det inte krävs att motiveringen av en rättsakt anger samtliga relevanta sakförhållanden och rättsliga överväganden, eftersom frågan huruvida motiveringen av en rättsakt uppfyller kraven i artikel 190 i fördraget inte enbart skall bedömas mot bakgrund av motiveringens lydelse, utan även mot bakgrund av det sammanhang i vilket motiveringen ingår samt alla rättsregler som reglerar den berörda frågan (se t. ex. domstolens dom av den 29 februari 1996 i mål C-56/93, Belgien mot kommissionen, REG 1996, s. I-723, punkt 86, och förstainstansrättens dom av den 30 april 1998 i mål T-214/95, Vlaams Gewest mot kommissionen, REG 1998 s. II-217, punkterna 62 och 63).

35 Förstainstansrätten fastslår att av alla juridiska regler om återbetalning av importtullar (se ovan punkt 1—13) ger endast artikel 905 kommissionen behörighet att fatta beslut. Denna bestämmelse ger kommissionen befogenhet att ta ställning till de ansökningar om återbetalning enligt artikel 239 i tullkodexen som inges till den av de nationella tullmyndigheterna. Såsom domstolen har fastslagit i samband med förfaranden som inletts med stöd av artikel 13 i förordning nr 1430/79, åligger det kommissionen att beträffande varje ansökan om återbetalning som har ingivits till den ange huruvida det föreligger särskilda omständigheter i den mening som avses i denna bestämmelse, och att motivera sitt beslut i detta hänseende (domen i det ovannämnda målet Van Gend & Loos mot kommissionen, punkt 18).

36 I förevarande fall måste konstateras att kommissionen ansåg att situationen i fråga inte var att hänföra till särskilda omständigheter utan att anföra de skäl som ledde den till denna slutsats. Kommissionen fastslog nämligen i sitt beslut att importen i fråga inte uppfyllde kravet beträffande direkt transport, vilket definieras i artikel 75 i tillämpningsförordningen, och att ansökan om återbetalning följaktligen saknade fog. De ansökningar som inges kommissionen med stöd av artikel 239 i tullkodexen och artikel 905 i tillämpningsförordningen gäller emellertid — som svaranden själv har framhållit i sina inlagor — inte frågan huruvida de materiella tullrättsliga reglerna, såsom artikel 75 i tillämpningsförordningen, har tillämpats på rätt sätt av de nationella tullmyndigheterna. I denna fråga är de nationella tullmyndigheterna nämligen enligt artikel 236 i tullkodexen ensamma behöriga. Deras beslut kan enligt artikel 243 i tullkodexen överklagas till de nationella domstolarna, som i sin tur kan vända sig till domstolen med stöd av artikel 177 i fördraget.

37 När svaranden under det muntliga förfarandet tillfrågades om det — oberoende av att sökandena inte hade uppfyllt de tekniska villkoren enligt artikel 75 i tillämpningsförordningen — förelåg särskilda omständigheter som utifrån en skälighetsbedömning kunde motivera en återbetalning, och särskilt när svaranden hördes angående sitt svar på denna fråga i det omtvistade beslutet, hänvisade svaranden till övervägandet i nämnda beslut, enligt vilket "ikraftträdandet av de mer flexibla bestämmelserna i förordning (EEG) nr 3254/94, om ändring av förordning (EEG) nr 2454/93, några månader efter ifrågavarande import den 18 juli 1994, inte skapar en sådan situation som avses i artikel 239 i förordning (EEG) nr 2913/92, eftersom dessa bestämmelser endast ger uttryck för en ny handelspolitik från gemenskapens

sida gentemot förmånsländerna i det allmänna preferenssystemet. Med hänsyn till att denna nya handelspolitik inte har någon retroaktiv verkan, påverkar den inte den politik som tidigare fördes av gemenskapernas institutioner fram till den tidpunkt då förordning nr 3254 trädde i kraft." Förstainstansrätten anser att kommissionen genom detta övervägande endast ville betona att de tekniska villkoren i artikel 75 i tillämpningsförordningen skulle tillämpas på importen i fråga, trots det efterföljande ikraftträdandet av mer flexibla kriterier (beträffande dessa kriterier se ovan punkt 6). Denna del av motiveringen rör alltså, som alla andra delar i motiveringen, frågan huruvida importen av ifrågavarande fordon till Nederländerna uppfyllde kravet på "direkt transport". Det skall påpekas att denna fråga inte är att hänföra till artikel 239 i tullkodexen.

38 Av detta följer att kommissionen i själva verket ägnade sig åt att i motiveringen till det omtvistade beslutet förklara varför den ansåg att sökandena hade en rättslig skyldighet att erlägga de importtullar som den nederländska tullmyndigheten hade påfört dem. I beslutet avslår kommissionen den ansökan som ingavs med stöd av artikel 239 i tullkodexen, och besvarar frågan huruvida den omständigheten att fordonen hade ställts under tullövervakning i Turkiet och därmed fortfarande var av koreanskt ursprung vid importen till Nederländerna tillät att sökandena med stöd av den allmänna skälighetsklausulen befriades från tullarna som de enligt de tekniska lagbestämmelserna var skyldiga att betala (se i detta hänseende domstolens dom av den 12 mars 1987 i de förenade målen 244/85 och 245/85, Cerealmangimi och Italgrani mot kommissionen, REG 1987, s. 1303, punkt 11). Det skall följaktligen fastslås att kommissionen, med hänsyn till samtliga rättsliga bestämmelser på området, inte har motiverat sitt beslut.

39 Denna slutsats kullkastas inte av svarandens argument att det omtvistade beslutet var tillräckligt motiverat av det skälet att det även i argumentationen i ansökan om återbetalning hänvisades till artikel 75 i tillämpningsförordningen. I detta hänseende skall erinras om att motiveringen till ett beslut alltid skall vara utformad så, att det är möjligt för gemenskapsdomstolen att utöva sin laglighetskontroll. Detta krav är inte uppfyllt i förevarande fall. Kommissionen har nämligen byggt sitt beslut om att avslå ansökan om återbetalning på ett resonemang som förstainstans-

rätten inte kan kontrollera. Svaranden har under det skriftliga förfarandet själv framhållit att det inte ankommer på förstainstansrätten att uttala sig om frågor beträffande kravet på "direkt transport", eftersom avgörandena angående tolkningen och tillämpningen av artikel 75 i tillämpningsförordningen kan angripas med nationella rättsmedel.

40 Av det ovan anförda följer att talan skall bifallas på den grund som innebär att artikel 190 i fördraget har åsidosatts. Utan att övriga grunder behöver prövas skall det omtvistade beslutet således ogiltigförklaras.

Rättegångskostnader

41 Enligt artikel 87.2 i rättegångsreglerna skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Sökandena har yrkat att kommissionen skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom kommissionen har tappat målet, skall sökandenas yrkande bifallas.

På dessa grunder beslutar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (tredje avdelningen)

följande dom:

1) Kommissionens beslut av den 8 april 1997 riktat till Konungariket Nederländerna, vilket avser en ansökan om återbetalning av importtullar, ogiltigförklaras.

2) Kommissionen skall ersätta rättegångskostnaderna.

Tiili Briët Potocki

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 16 juli 1998.

H. Jung V. Tiili

Justitiesekreterare Ordförande